

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a členiek senátu JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci navrhovateľky **A., a.s.** so sídlom v B., IČO: X., proti odporcovi **MUDr. M. B.**, bývajúcemu v R., zastúpenému JUDr. E. H., advokátkou so sídlom v Ž., **o zaplatenie 1 202,88 €** (36 238 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5 C 163/2007, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 19. júna 2008 sp. zn. 10 Co 382/2007 v spojení s opravným uznesením tohto súdu z 28. júla 2009 sp. zn. 10 Co 382/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Navrhovateľke nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Ružomberok rozsudkom z 5. októbra 2007 č.k. 5 C 163/2007-87 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka ako poisťovateľka domáhala, aby súd uložil odporcovi

povinnosť zaplatiť jej do 3 dní sumu 36 238 Sk predstavujúcu časť náhrady poistného plnenia vyplateného navrhovateľkou za odporcu poškodenej, ktorej bola prevádzkou motorového vozidla spôsobená škoda [§ 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“)]. Navrhovateľke uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania. Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že odporca 11. mája 2004 spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej bola spôsobená škoda poškodenej MUDr. M. P.. Navrhovateľka zaplatila poškodenej 22. septembra 2004 poistné plnenie v celkovej výške 72 477 Sk. Odporca listom zo 7. januára 2005 odmietol výzvu navrhovateľky z 30. decembra 2004 na úhradu tejto sumy s odôvodnením, že oznamovaciu povinnosť v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a § 8 ods. 2 písm. c/ Všeobecných poistných podmienok pre povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla splnil už listom zo 17. mája 2004 adresovaným organizačnej zložke navrhovateľky v Ružomberku. Keďže navrhovateľka popierala, že by jej bolo doručené toto oznámenie, odporca reklamoval doručenie zásielky prostredníctvom pobočky Slovenskej pošty, a.s. v Ružomberku; reklamáciu zásielky ale nebolo možné vybaviť. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní zohľadnil na jednej strane to, že odporca spolupracoval s navrhovateľkou a reagoval na jej výzvy, na druhej strane to, že navrhovateľka mala dostatok podkladov pre poskytnutie poistného plnenia jednak z hlásenia poistnej udalosti vypracovaného samotnou poškodenou, jednak zo záznamu o dopravnej nehode. Aj s poukazom na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto neopodstatnený návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Žiline rozsudkom z 19. júna 2008 sp. zn. 10 Co 382/2007 v spojení s opravným uznesením z 28. júla 2009 rovnakej spisovej značky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke do 30 dní 1 202,89 € (36 238 Sk) s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z tejto sumy od 21. apríla 2007 až do zaplatenia; zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že navrhovateľka preukázala základný predpoklad úspešného uplatnenia postihového práva v zmysle § 12 ods. 1 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. – poskytnutie poistného plnenia poškodenej za odporcu. Odporca ale počas celého konania na súde prvého stupňa iba tvrdil, avšak objektívne ničím nepreukázal, že navrhovateľke doručil oznámenie o poistnej udalosti podľa § 10 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. Procesná povinnosť preukázať takéto včasné

a riadne oznámenie spočívala na ňom. Keďže odporca nebol schopný preukázať jej splnenie, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrhu vyhovel. Rozhodnutie o trovách prvostupňového a odvolacieho konania odôvodnil poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal odporca dovolanie s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a tiež, že v konaní došlo k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa jeho názoru nepreskúmateľné a nespĺňa náležitosti odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 2 a 3 O.s.p., lebo odvolací súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými skutočnosťami a tvrdeniami účastníkov. Pokiaľ súhlasil s tvrdeniami navrhovateľky, mal vysvetliť, z akého dôvodu považoval za preukázané nesplnenie ohlasovacej povinnosti odporcom. V dôsledku postupu navrhovateľky, ktorá pristúpila k riešeniu záležitosti súdnou cestou až s časovým odstupom, sa dostal do situácie, v ktorej už objektívne nemohol výsledkami reklamácie doručenia poštovej zásielky preukázať splnenie svojej oznamovacej povinnosti. Navrhovateľka nepreukázala, že jej nebola doručená zásielka odporcu obsahujúca oznámenie poistnej udalosti a odvolací súd neprihliadol na to, že na viacerých jemu určených zásielkach bolo jeho meno vyznačené nesprávne. Súd tiež nezistoval, či zásielka obsahujúca jeho včasné ohlásenie poistnej udalosti nebola u navrhovateľky (rovnako s prihliadnutím na zámenu mien) nesprávne zaevidovaná. Dovolateľ poukázal na to, že je dlhoročný bezškodový klient navrhovateľky a jej konanie označil za priechiace sa dobrým mravom (§ 3 Občianskeho zákonníka), lebo o vzniku poistnej udalosti sa dozvedela už v krátkom čase od jej vzniku priamo od poškodenej a od príslušných zložiek Policajného zboru. Odvolací súd na túto okolnosť dostatočne neprihliadol. Zo spisu nevyplýva, že by na odvolacom pojednávaní bolo vykonané iné dokazovanie okrem výsluchu účastníkov a ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, o ktoré dôkazy sa odvolací súd oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Dovolateľ trval na tom, že svoju oznamovaciu povinnosť riadne splnil, toto tvrdenie iba nemohol pre uplynutie času na reklamáciu zásielky doložiť písomným dokladom. V súlade so zásadami dokazovania bolo dôkazné bremeno na navrhovateľke a dôsledkom jeho neunesenia bol stav dôkaznej núdze navrhovateľky, ktorý mal správne viesť k zamietnutiu jej návrhu. Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľka vo vyjadrení k dovolaniu žiadala dovolanie zamietnuť. Námietku odporcu, že nepreukázala nedoručenie zásielky odporcu označila za priečiace sa pravidlám formálnej logiky (neexistujúcu skutočnosť nemožno preukázať). Bolo procesnou povinnosťou odporcu preukázať, že poisťnú udalosť ohlásil v zákonnej lehote, splnenie tejto povinnosti ale odporca nepreukázal. Neopodstatnená je tiež jeho námietka, že odvolací súd neaplikoval § 3 Občianskeho zákonníka; na základe tohto ustanovenia nie je totiž možné založiť vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností (R 89/1998).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

a/ Vzhľadom na § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesným nesprávnostiam vykazujúcim znaky väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Procesné vady tejto povahy neboli v dovolaní namietané a ani v dovolacom konaní nevyšli najavo.

b/ So zreteľom na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež vzhľadom na obsah dovolania dovolací súd ďalej skúmal, či v konaní nedošlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. O vadu tejto povahy ide tiež v prípade nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu (R 111/1998). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu v danom konaní nedošlo k tejto procesnej vade.

Aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.); odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného

dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

V danom prípade odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že odvolací súd za podstatný dôvod pre zmenu prvostupňového rozsudku a vyhovie návrhu považoval to, že odporca „nepreukázal objektívne, že by navrhovateľke doručil ohlásenie poistnej udalosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 10 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.“. So zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci a obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku je takéto vysvetlenie primerané a postačujúce.

Dovolací súd pripomína, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu. Dodáva, že súdy sa nemusia vysporiadať so všetkými námietkami účastníkov, ale len s tými, ktoré majú význam pre rozhodnutie.

c/ Dovolateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Osoba zodpovedná za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je pre prípad svojej zodpovednosti (§ 427 až 423 Občianskeho zákonníka) poistená v rozsahu a za

podmienok uvedených v zákone č. 381/2001 Z.z. Podľa § 10 ods. 1 tohto zákona je poistený povinný písomne oznámiť poisťovateľovi vznik škodovej udalosti a/ do 15 dní po jej vzniku, ak vznikla na území Slovenskej republiky, b/ do 30 dní po jej vzniku, ak vznikla mimo územia Slovenskej republiky. V zmysle § 12 ods. 1 písm. g/ tohto zákona má poisťovateľ proti poisťníkovi nárok na náhradu poistného plnenia alebo jeho časti, ktoré za neho vyplatil z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, tiež vtedy, ak poisťník spôsobil škodu motorovým vozidlom a bez dôvodov hodných osobitného zreteľa písomne neoznámil poisťovateľovi vznik škodovej udalosti v lehote uvedenej v § 10 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 381/2001 Z.z.

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. sú účastníci povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.).

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosť účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané, ako aj nositeľ a dôkazného bremena.

V konaní o uloženie povinnosti zaplatiť poisťovateľovi náhradu poistného plnenia (§ 12 zákona č. 381/2001 Z.z.) má navrhovateľ (poisťovateľ) povinnosť tvrdenia v tom, že za poistníka (odporcu) vyplatil poistné plnenie z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Na túto jeho povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; navrhovateľa zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, že v prípade, na ktorý sa vzťahuje § 12 zákona č. 381/2001 Z.z., poskytol poistné plnenie poškodenému, ktorému vznikla škoda prevádzkou motorového vozidla. Pokiaľ to preukázal, uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Vzhľadom na argumentáciu dovolateľa treba zdôrazniť, že ani v konaní s takýmto predmetom odporca nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti vôbec netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí nielen tvrdiť, že konal spôsobom, ktorý vylučuje vznik práva poisťovateľa na uvedenú náhradu, ale na svoje tvrdenia musí tiež označiť dôkazy, ktoré tieto tvrdenia preukazujú. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania na oboch procesných stranách v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.

Otázku splnenia povinnosti tvrdiť určité skutkové okolnosti a povinnosti preukázať pravdivosť tvrdení musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

V preskúmvanej veci nebolo sporné, v čom spočíva poistná udalosť, kedy k nej došlo, kto spôsobil škodu a v akej výške bola spôsobená. Rovnako nebolo sporné, že navrhovateľka poskytla poškodenej poistné plnenie; spochybňovaná nebola ani správnosť určenia výšky poskytnutého poistného plnenia. Zo strany navrhovateľky teda bola splnená tak procesná povinnosť tvrdenia, ako aj preukázania tvrdení.

Odporca sa pred súdmi bránil argumentáciou, že svoju oznamovaciu povinnosť riadne splnil v lehote vyplývajúcej z § 10 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a že v dôsledku toho

navrhovateľke nevzniklo voči nemu právo na náhradu poistného plnenia v zmysle § 12 ods. 2 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. Toto svoje tvrdenie ale v priebehu celého konania nevedel preukázať žiadnym relevantným spôsobom (dôkazom). Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v dôsledku toho správny záver odvolacieho súdu, že odporca nepreukázal, že splnil svoju oznamovaciu povinnosť.

Odporca aj v dovolaní namieta, že svoju oznamovaciu povinnosť voči poisťovateľovi riadne splnil. Dovolací súd k tomu uvádza, že pokiaľ písomné oznámenie zaslal poštou „vo forme obyčajnej zásielky“ (viď č.l. 36, 72 a 114 spisu) bez toho, aby mal akýkoľvek dôkaz o splnení tejto povinnosti a dokonca tiež bez zachovania rovnopisu písomného oznámenia poisťovateľovi (viď č.l. 115 p. v. spisu), zostala jeho argumentácia len v rovine ničím nepreukázaných tvrdení. Odporca nepostupoval v súlade so zásadou, že právo patrí bdelym (pozorným, obozretným, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu svojich práv a svoje povinnosti plnia s dostatočnou starostlivosťou a sú predvídajú aj čo do možnosti vzniku problémov s preukazovaním splnenia ich právnych povinností.

Dovolaateľ uvádza, že konanie navrhovateľky sa prieči dobrým mravom. V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Toto ustanovenie umožňuje súdu posúdiť vec v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť právnu ochranu uplatňovaného práva. Aplikácia tohto ustanovenia umožňuje aj zásah do výkonu už existujúceho práva vyplývajúceho z občianskoprávných vzťahov, nemôže ale viesť ku vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá totiž vlastnú priamu normotvornú platnosť – upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie iných ustanovení. Dovolaateľom akcentovaná skutočnosť, že navrhovateľka iniciovala súdne konanie až z časovým odstupom, so zreteľom na ktorý už nemohol preukázať riadne splnenie oznamovacej povinnosti, je v zmysle tohto ustanovenia celkom neopodstatnená.

Účelom ustanovenia § 12 ods. 2 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. nie je len to, aby poistený nahradil poisťovateľovi (celkom alebo sčasti) poistné plnenie poskytnuté za poisteného poškodenému. Uvedené ustanovenie má zároveň viesť poisteného (poistených) k riadnemu plneniu jeho (ich) povinností vyplývajúcich z právneho vzťahu poistenia, vrátane

oznamovacej povinnosti – náhrada, na ktorú má v takom prípade poisťovateľ právo, vyjadruje aj určitý majetkový postih poisteného za to, že nesplnil svoju povinnosť uloženú v § 10 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. V tomto zmysle je uplatnenie práva poisťovateľa na náhradu poistného plnenia podľa § 12 ods. 2 písm. g/ zákona č. 381/2001 Z.z. opodstatnené a nepriečiace sa dobrým mravom aj v prípade, že poisťovateľ získal postačujúce údaje potrebné pre poskytnutie poistného plnenia (už) z oznámenia poškodeného alebo zo záznamu o vyšetrení dopravnej nehody, teda aj v prípade, že nesplnenie oznamovacej povinnosti poisteným nevedlo k podstatnejšiemu sťaženiu činnosti poisťovateľa pri poskytovaní poistného plnenia poškodenému.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta existenciu tzv. inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tiež to, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolanie odporcu preto zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd nepriznal úspešnej navrhovateľke náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. marca 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková